

TEETU-PAAPU

Tull' külm ilm vällä ja elli tarõh kõik: kana-kikas, teedä-paaba. Tull' sis susi paja ala, ni laul':
„Teetu-paapu, voronitsa kaurika!“

Teedä käsk' kann: „Kana, min' kullõma!“

Ni' susi haard' kana läbi akna vällä. No' vei' kana ar'. Vei' ar' ni tulõ paja ala, jal' laul:
„Teetu-paapu, voronitsa kaurika!“

Paaba käsk' kikast. Kikas lätt kullõma. Ni' susi haard' kikka läbi akna vällä, vei kikka ar'.
Jälki tulõ sis susi, nii sama laul:

„Teetu-paapu, voronitsa kaurika!“

Kiä lätt kullõma? Teedä käsk' paabat, paaba käsk' teedät, teeda läts. Nii haard' ka teedä
kinni'. Jäi' paaba ütsindä. Sai' paaba ka' kätte, ni sei paaba ka' ar'. Ni' jää-s kedägi': kikast,
õs kann, paabat, es teedät, ni' kõik susi sei ar'. A kuis tuu susi õks laul'?

„Teetu-paapu, voronitsa kaurika!“

See on õnnetu lõpuga seto muinasjutt. Hunt tuleb maja juurde ja laulab „Teetu-paapu,
voronitsa kaurika!“ Isa, ema, kukk ja kana käivad salapärast lauljat ükshaaval uurimas ja kõik
võetakse kinni ja süüakse ära.

A Seto tale without a happy ending. A wolf comes by a house and sings. As the hen, the
rooster, mom and dad check on the mysterious singing one by one, they are caught and eaten
by the wolf.